

A  ı k k a r a

Hayâli, kayalı, hakka dayalı dergi

- Namık Kemal ■ Nurgül Kaynar Yüce ■ Tacettin Şimşek ■ Hacı Musa Tuncer
■ Memik Kömekçi ■ Halit Yıldırım ■ Faik Kumru ■ M. Nihat Malkoç
■ Mehmet Pektaş ■ İrfan Erdoğan ■ Kadir Köse ■ Yasin Şen
■ Maruf Özölkü ■ Mustaf İmir ■ Salman Kapanoğlu
■ Tacettin Şimşek ■ Tayyib Atmaca ■ Yakup Gümüő

72. Sayı Şubat 2024

Mehmet Pektaş

Sahibinden Komik/dört

-Zübük'e Rahmet Cengiz'e Selamet-

İş hanının önüne çakarlı siyah bir Mercedes ya-naştı. Ön kapıdan koşarak çıkan şoför, arka kapıyı açarak içerdeki adamın çıkmasını sağladı. Araçtan inen adam, elinin tersiyle git işareti yapınca şoför direksiyona geçtiği gibi uzaklaştı. Siyah takım el-biseli adam, kollarını silkeleyerek ceketini düzeltti, kol düğmelerinin görünmesini sağladı. Sonra da kravatını hafifçe sıktı. Artistik bir hareketle güneş gözlükleri takıp etrafa pozunu attı. Onu ilk fark eden giriş kattaki dükkânının önünde leblebi ka-vuran kuruyemişi Arif oldu.

Bir elini cebine sokan takım elbiseli adam, fi-yakasını hiç bozmadan kendinden emin adımlarla iş hanına doğru adımladı. Arif, ona seslendiğinde aralarında en fazla bir metre ya var ya yoktu:

“Lan Cengiz, selam sabah yok mu?”

Cengiz, kafasını bile çevirmeden elini kaldı-rıp yoluna devam etti. O sırada Kasap Mahmut da dükkânın önüne çıkmıştı. Cengiz’in selamsız sabahsız geçmesi onun da dikkatinden kaçmadı. Arif’le göz göze geldiler. Mahmut, durumu anla-mak istercesine kafasını ve dudağını oynattı. Arif de bilmem dercesine omuzlarını kaldırıp ellerini açtı. İki komşu aynı anda başlarını çevirip Cen-giz’in ardından bakakaldı.

“Arif kardeş, bu Cengiz sana küs falan mı?” dedi Mahmut.

Arif şaşkınlığı üzerinden atamamıştı daha:

“Yoo” diye karşılık verdi. “Biliyorsun normal-de, avuç avuç fındık fıstık yiyip kendine sövdür-meden gitmez.”

Mahmut dudağını büküp kafasını salladı:

“Var bunda bir olay. Baksana üstüne başına...”

“İndiği arabayı görmedin sen. Şoför moför yap-mış hergele.”

İki komşu, Cengiz’deki bu değişikliğin sebebi-ni anlamak için iş hanına girip üst kata çıktı. Foto Hüseyin’in dükkânının önünde sohbet meclisi ku-rulmuştu bile. İş hanında öğleden sonraları pek iş olmadığından çoğu esnaf birbirinin dükkânında çene çalarak, tavla atarak vaktini geçirirdi. Tabii Cengiz hariç... Cengiz dükkânını açarsa öğleden sonra açardı. Herkesin boş vakti, onun iş vaktiydi; tabii buna çalışmak denirse... Mert’i vileda sopa-sı ile dövmesinin üzerinden bir hafta geçmişti. O

gün bugündür dükkân kapalıydı meselâ.

Kuruyemişi Arif ve kasap Mahmut selam ve-rip birer iskemleyle sohbete dâhil olurken Cengiz düğmelerini milletin gözüne sokmak istercesine çayına uzandı, ayna gibi parlayan ayakkabılarını iyice göstermek için bacaklarını daha da ayırdı. Çayından bir yudum çekti:

“Ne diyordum?” deyip duraksadı. Sonra da kal-dığı yerden devam etti: “Dediğim gibi arkadaşlar, abim çok ısrar ediyor, illa aday olacaksın diye. Bir türlü karar veremedim.” dedi.

Uyducu Vedat boş bulunup:

“Senin abin mi vardı Cengiz?” deyince Cengiz, o tarafa karşı her anlama gelecek imalı mı imalı bir gülüş fırlattı. Üstüne basa basa sesinin en sert tonuyla:

“Abim diyorum kardeşim, abim!” dedi. Bu ba-kış ve cevaptan sonra kimse “Kim senin abin?” diye sormadı.

Telefoncu Fatih:

“Muhtar aday falan mı hayırdır?” deyince Cengiz, kafasını çevirip onu da biraz öncekinin birebir aynısı bir gülüşle vurdu. Sonra gözlerine büyük bir ciddiyet yükleyerek en sert ses tonuyla:

“Büyükşehir Belediye Başkanlığı...” dedi.

Herkesin ağzı açık kalmıştı. Kimse ne diyece-ğini bilemedi. Cengiz konuşmasa ortamda tek ke-lime edilmeyecekti:

“Abim, İmamoğlu’nun karşısında seni görmek istiyorum, diyor. Sen evet dersen kimseyle ittifak yapmayacağım, alsan alsan sen alırsın bu İstan-bul’u dedi.”

Herkes şaşkın şaşkın birbirine bakıyordu. Cen-giz de gözlerini büyük bir ciddiyetle teker teker herkesin üzerinde gezdirdi, tepesinde dikilen çaycı Suat’la göz göze geldi. Suat’ın kaş göz işaretlerine aldırmandan devam etti:

“Burayı kentsel dönüşüme sokacağım.”

İlk önce tuhafiyeci Cemil’in dili çözüldü:

“Burası yıkılırsa biz nereye gideriz?”

Cengiz, kendinden emin bir ifadeyle:

“Karşıdaki parkı düşünüyorum sizin için, inşaa-bitene kadar küçük kulübeler koyuyorum oraya. Altı ay boyunca maddi desteğiniz de benden. Her ay tıkr tıkr hesabınıza yatırıyorum. Kej para...

Nakit... Tırink hesapta. Bağkur da benden... İstersen kapat dükkânı altı ay sonra gel. Altı ay sonra plazadaki yerindesin.”

Yıllar sonra bir gün bu konu açıldığında Cengiz'i ağız bir karış açık dinleyen çiçekçi Emin, “Namussuz öyle bir konuştu ki utanmasam para yattı mı diye hesabıma girip bakacaktım, içime öyle bir inanç geldi.” diyecekti.

Az çok çevresinde uyanık bilinen sigortacı Remzi'nin aklına bir şey takıldı:

“Peki kiracılar ne yapacak? Dükkânlar yenilince bizi mülk sahipleri burada oturtmaz ki...”

Ortağı Necati de Remzi'ye destek çıktı:

“Oturtsa da aynı kiraya oturtmaz.”

“Sözleşmeye kiracıların aynen devamı diye şart koydum.” dedi Cengiz gülümseyerek.

Herkes derin bir nefes almıştı. Nasıl almasın? Adam, siyasi ağızla “yapacağım, edeceğim” demiyordu. Biraz önceki gibi “yapıyorum, ediyorum” da demiyordu. Seçimi kazanmış, başkan olmuş, planı projeyi çizdirmiş, sözleşmeye kiracıları korumayan maddeyi bile koymuştu. Her şey tamamdı.

Saatçi Fikret birazdan Cengiz'in arkasından atıp tutacak olsa da seçimin martta olduğunu bile unutup içinden “Ulan hazır havalar da iyi gidiyor, şu aralar taşınırsek...” diye geçirecekti.

Bu sırada çaycı Suat, kaş göz işaretlerini geçmiş, Cengiz'i açıktan çekiştirip duruyordu.

“Ne var be oğlum, çekiştirip duruyorsun? Bir haftadır başımın etini yedin, gel gel diye. Geldik işte sabret iki dakika. Bir konuşturmadın.” diye çıkıştı ona Cengiz.

Suat: “Biraz gelsene sen!” diyerek koluna yapışınca Cengiz, yerinden kalkmak zorunda kaldı:

“Öf be oğlum! Yürü haydi ne diyeceksen” dedi.

Cengiz, söylene söylene ofisine doğru yürürken Suat da hemen arkasındaydı.

Cengiz uzaklaştıktan sonra iş hanı esnafı birkaç dakika birbirinin yüzüne bakıştı durdu. Kimse ne diyeceğini bilmiyordu. Cengiz'in herkese eşit dozda verdiği narkozun etkisinden bünye itibarıyla iki kişiye bedel olan ve bu hesapla yarım doz narkoz yemiş olan kasap Mahmut çıktı:

“Kim lan bunun abisi? Hangi parti alır bunu? Hem de büyükşehir adaylığı için...”

Sigortacı Remzi:

“Öyle deme. Cengiz bu, emlak piyasasının içinden geçtiği gibi, siyasetin de içinden geçer evelallah.” dedi. Narkozun etkisinden henüz kurtula-

mamış olan birkaç kişi kafasını sallayıp Remzi'yi onayladı. Deminden beri kafasını kaşıyıp duran kuruyemişçi Arif:

“Bunun abi dediği Reis falan olmasın.” dedi.

Necati, Arif'in kafasına hafif bir fiske vurdu:

“Ak Partiye yanaştırırlar mı lan bunu?” dedi.

Telefoncu Fatih de kirli sakallarını sıvazlarken sesli düşünüyordu:

“Ekrem'in karşısına dediğine göre Özgür Özel değil demek ki...”

Kuaför Samet, elini Fatih'in omzuna attı:

“Bahçeli de aday çıkarmayacağına göre kim ka-
lıyor?”

Tuhafiyeci Cemil bir şey bulmuş gibi sıçradı:

“Erbakan olmasın, Fatih Erbakan!”

Deminden beri olanı biteni sessiz sessiz dinleyen döşemeci Mustafa dayı tespihini şakırdatarak:

“Oğlum etme eyleme. Bu deyyus belki de cenabet geziyor. Namaz abdest bilmez. Ne iş olur Erbakan'la merbakanla!” diye çıkıştı.

Saatçi Fikret hemen atıldı:

“Öyle deme Mustafa dayı, geçen cuma Cengiz camideydi.”

Mustafa dayı, çok şaşırmıştı:

“Allah Allah! Allah Allah! Allah Allah!” dedi durdu.

Birkaç kişi daha Fikret'i onaylayınca Cengiz'in Yeniden Refah Partisinden adaylığı konusunda uzlaşma sağlanır gibi oldu.

Çiçekçi Emin:

“Saadet de olabilir arkadaşlar, Saadeti neden düşünmüyorsunuz?” deyince saatçi Fikret itiraz etti:

“Olur mu hiç? Temel amca dese neyse... Yaş farkı fazla. Erbakan'dır o Erbakan.”

Mustafa dayı Allah Allah çekmeyi bırakmıştı:

“Hele bir bakın Fatih Erbakan kaç doğumlu? Bizimkinden büyük mü küçük mü?” dedi. Oturanlardan ikisinin eli telefona gitti.

Tuhafiyeci Cemil:

“Memleket falan ayağına belki de işi götürür, hiç belli olmaz. Karadenizli, Doğulu veya Sivaslı falansa...” dedi.

Bu defa Cengiz'in memleketi konusunda bir tartışma başladı. Sigortacı Remzi:

“Yahu memleket demişken Ümit Özdağ olmasın bizimkinin abi dediği. Zafer Partisi, sürpriz aday falan... Hani cumhurbaşkanlığı seçimindeki gibi... Kimse beklemiyordu yüzde beşi de...”

Sigortacı Remzi'nin bu yorumu yeni bir tartışma açmıştı. Tabii bu arada narkozun etkisi de tamamen geçmişti. Uyducu Vedat:

“Türk mü ki bu Cengiz?” dedi.

“Çerkes galiba... Bir şeyler anlatıyordu geçenlerde...” dedi Emin.

Necati, o sırada kalabalığı görüp gelen terzi Artin'in varlığını unutup elini salladı:

“Mümkünü yok! Olsa olsa Ermeni'dir bu.”

Terzi Artin kaşlarını çattı, elindeki makası Necati'nin bacak arasına doğru şaklattı:

“Göror musun şu makası? Almayım önündeki fazlalığı godoş. Ne zararını görmüşsün Ermenilerin? Bizim cemaatimizde bile yoktur Cengiz gibi mendeburu.”

Salih gülererek, Artin ustanın boynuna sarılıp gönlünü aldı.

“Kızma be Artin Usta'm. Lafın gelişi.”

“Ben onu bunu bilmem.” dedi telefoncu Fatih, “Bu Cengiz kazara belediye başkanı olursa, İstanbul'u Sahibinden.com'a koyup satar. Demedi demeyin.” dedi. Bu söz esnafların arasında kahkahayı koparmıştı.

Kasap Mahmut koca göbeğini sallaya sallaya gülerken lafı gediğine koydu:

“Satmakla kalmaz, parayı indiregandi yaptığı gibi alıcında da satıcıdan da %2 komisyon alır. Tüm İstanbul bir de Cengiz'e komisyon öderiz.”